

Abbo. Religiosè propositi tenax, nihil flagrantius desiderabat quam, solutum curis rerum humanarum, et a tumultu remotum, beato otio perfrui. Verum ad monasterii procurationem cum vocatus fuisset, multis negotiis implicatus est et constrictus, coactusque nonnunquam de re vili, de possessiuncula, de decimis aliisque juribus infestissime contendere cum præpotentibus viris, et præsulibus; et adversus eorum vim et insidias, Christianissimorum regum, et summorum pontificum auctoritatem implorare. Postremum hoc potissimum præstitit Apologetico et aliquot ex epistolis. De Abbone vero ipso cur nihil dicamus, in causa sunt veterum et recentiorum de eo testimonia quæ subjicimus.

VETERUM ET RECENTIORUM DE S. ABBONE TESTIMONIA.

Fulberti, episcopi Carnotensis, epistola 21.

Pleno virtutis, et gratia circumfuso, charissimo Patri Abboni, Fulbertus suus. Quanam te resalutatione digner, o sacer abba, o magne philosophe?

Sigeberti monachi Gemblacensis, in libro De illustribus Ecclesiæ scriptoribus, capite 140.

Abbo abbas Florianensis quantum valuerit in utraque scientia ostendit, cum super calculum Victorii commentatus est. Martyr obiit.

Ejusdem, in Chronographia, ad annum 994.

Abbo abbas Florianensis, qui super calculum Victorii commentatus est.

Senati Bravonii, in Vita sancti Osvaldi.

Porro in monasterio Ramesiæ Abbo Florianensem monachum degere voluit morum sanctitate præclarum, et litteris egregie eruditum, ut monachos doceret, scholis præesset, et tum regularem sive monasticam disciplinam, tum litterarum scientiam promoveret. Is Abbo, Dunstani hortatu, beati Edmundi regis et martyris passionem accurate conscripsit. Tandem Florianum reversus, et illic abbas effectus, a suis monachis occisus est.

Trithemii abbatis, libro De scriptoribus ecclesiasticis.

Abbo, Florianensis monasterii abbas, ordinis Sancti Benedicti, vir in divinis Scripturis jugi lectione et studio exercitatus, et in sæcularibus disciplinis egregie doctus, vita quoque et conversatione insignis, et usque ad martyrii coronam dignus com-

probatus. Dum in Vasconia verbum Dei prædicaret, fidei christianæ testis sanguinis effusione factus est. Scripsit super calculo Victorii librum unum, additiones in eundem, librum unum, et quædam alia. Claruit temporibus Ottonis primi, anno Domini 970. *Jacobi Philippi Bergomatis, Chronicorum libro XII, ad annum 982.*

Abbo etiam Florianensis abbas: vir in divinis Scripturis admodum exercitatus, atque in sæcularibus disciplinis egregie doctus, ita quoque et mira conversatione insignis, etc., ut Trithemius.

Conradi Gesneri, in Bibliotheca.

Abbo Florianensis cœnobii abbas, Gallus, Aurelianensis, scripsit Vitæ Eadmundi martyris libros duos; apologeticum ad Francorum reges librum unum: et super calculo Victorii librum unum; additiones in eundem librum unum; de motibus stellarum librum unum; de planetarum cursu librum unum; Epistolas ad Gregorium Quintum, Ottonem imperatorem, Robertum regem, Bernardum Bellilocum, Odilonem Cluniacensem; Demonstrationum astronomicarum librum unum; contra episcopum Aurelianensem librum unum; Categoriarum spiritualium librum unum; de Computo librum unum, Homiliarum in Evangelia librum unum; de Cœna Domini librum unum; de sancto Stephano martyre Sequentiam unam, Responsoria quædam: Circulos annorum incarnationis Dominicæ ad sua tempora correxit. Obiit anno 1004, a suis monachis interfectus. Ejus Vitam scripsit Aimoinus Florianensis.

SANCTI ABBONIS EPISTOLÆ.

EPISTOLA PRIMA

AD GREGORIUM V SUMMUM PONTIFICEM.

Domino semper in Christo venerabili GREGORIO sanctæ Romanæ et apostolicæ sedis præsulì, ac ideo universalis Ecclesiæ doctori, suus illius Abbo, Florianensium rector, salutem in Christo.

Sæpius contingit ut puritas integræ veritatis sententia vacillet malefidi interpretis; quod ego, venerabilis Pater, cavens, vestri animi sensa fideliter simpliciterque, ut præcepistis, deprompsi; nec animositatem regis perhorruì, dum fidem quam vobis promiseram ex asse servavi: quandoquidem nihil addidi, nihil minui, nihil mutavi, nihil reliqui. Horum omnium ipse Arnulphus Remensis archiepiscopus a custodia liberatus et absolutus testis est; cui vestrum pallium eo tenore obtuli quo illico acceperam ex sanctis manibus vestris. Testis etiam dominus meus Robertus, Francorum rex inclytus, vocatur, utique spiritualis in Christo filius, qui vobis parere decrevit, ac si beato Petro apostolorum

C principi, cujus vices in terris nunc geritis. Porro unum vestræ majestati persuadeo, quo prædictum archiepiscopum doceatis qualiter cum suis clericis conversari debeat, qualiter filios suæ Ecclesiæ a pristinis erroribus abstrahat, et prædia seu possessiones quas sancta Maria perdidit restituat. Nam, sicut ait quidam sæcularium:

Quidquid delirant reges, plectuntur Achivi.

(HORAT. Ep. I, II. 14.)

Ita Remensi Ecclesiæ accidit ut in rebus sanctæ Mariæ vindicatum sit quidquid Arnulphus et Gerbertus commiserunt mali; et, quia utrumque et amicum et colo et colui, si qua in eis reprehensione digna comperi, quamvis eis displiceret, non tacui. Nihil tamen ab his factum reprehensibilis didici, quam quod nobilissimam omnium Gallicanarum Ecclesiarum inopem, abjectam, vilem et desolatam suo litigio reddiderunt. Eidem vestra irrefragabili auctoritate succurrite, et eam ad illum pristinum statum reducite quo beatæ memoriæ Adalberonem